

[Udenrigsministeren]

Hr. Ivar Nørgaard og flere andre har nogle gange i debattens løb fremstillet tingene, som om der vist var bred enighed om, at det hele kun drejer sig om ganske lidt.

Det er en misforståelse, som jeg gerne vil advare imod. Det, som jeg vil erkende er ganske lidt, er de enkelte elementer i den store, samlede reformpakke, som bruges som begrundelse af nogle for, at de ikke kan støtte den. Det er dér, vi finder de ganske små ting. Reformpakken i sig selv vil jeg ikke betegne som »en lille smule«, som hr. Ivar Nørgaard kaldte det på et tidspunkt. Jeg finder endda, at der på den positive side ligger endog meget væsentlige ting for Danmark, og det fremgik også af mine indledende bemærkninger.

Men jeg vil her i anden omgang koncentrere mine bemærkninger om de tre hovedanstødsstene, som debatten har identificeret: spørgsmålet om Parlamentets rolle, spørgsmålet om garantierne for dansk miljøpolitik og de spørgsmål, der er rejst vedrørende en traktatfæstelse af det politiske samarbejde, for det er jo i virkeligheden de tre klumper, vi taler om inden for den store, samlede reform.

Hr. Ivar Nørgaard har på socialdemokratiets vegne lagt hovedvægten i sine indvendinger på den nye samarbejdsprocedure vedrørende EF-Parlamentet. Jeg må sige, at det har forbløffet mig meget at høre hr. Ivar Nørgaard under debatten i dag gentage de argumenter, som han tidligere har fremført i den offentlige debat, uanset at alle hans argumenter i de seneste dage er blevet grundigt tilbagevist af vore fremmeste juridiske eksperter på området, og lad mig i tilgift nævne den eneste dansker, som har prøvet at sidde i alle tre EF-institutioner, nemlig hr. Ivar Nørgaards partifælle, tidligere medlem af landbrugsministerrådet, tidligere medlem af EF-Kommissionen, tidligere vicepræsident i EF-Parlamentet, Poul Dalsager.

Hr. Ivar Nørgaard talte i dag, som om alle disse udsagn fra denne række af eksperter slet ikke havde været ført ind i debatten, og det er forbløffende, for jeg må sige her, at hr. Ivar Nørgaards betæneligheder, sådan som de er blevet gentaget i dag både af hr. Ivar Nørgaard og flere andre, hviler på en myte. Derfor vil jeg gentage, hvad al sagkundskab har slået fast, nemlig at EF-Parlamentet ikke får øget magt gennem den samarbejdsproce-

ture, der er indeholdt i reformpakken. Og specielt i anledning af hr. Anker Jørgensens bemærkninger skal jeg sige, at i udtrykket samarbejdsprocedure ligger der ikke noget farligt, noget, der kan begrunde den frygt for glidning, som hr. Anker Jørgensen henviste til i mangel af konkrete ting, man bør være bange for.

Jeg indrømmer, at det, vi står med her, er udviklet stof, og jeg tror, at debatten i dag har illustreret for os alle sammen, ikke bare hvor udviklet det er, men også hvor let det kan gøres udviklet, ja, til tider kommer man til at tænke på nogle visdomsord, som blev sagt af salig Viggo Hørup. De lød: det vitterlige vås kvæler enhver, der argumenterer imod det. Vi har da set, hvordan der er sagt vitterligt vås om Parlamentet i debatten, men jeg vil gerne prøve at give en enkel – så enkel som det er mig muligt – og pædagogisk forklaring på, hvad det er, der sker.

Den nye samarbejdsprocedure skal jo gælde på det område inden for samarbejdet, hvor Ministerrådet nu skal gå fra regler om, at man kun kan blive enige med enstemmighed, til, at der nu skal kunne gælde et kvalificeret flertal. Det er her, den nye samarbejdsprocedure skal gælde, og her får Parlamentet så mulighed for at pålægge Ministerrådet – uanset reformen – at blive enig ved enstemmighed. Det kan Parlamentet sige, hvis et flertal af Parlamentets medlemmer er uenig med Ministerrådet. Det vil sige, at man kan sige til Ministerrådet: I skal bestemme jer, på samme måde som I bestemte jer før reformen – altså på samme måde som i dag – og jeg vil spørge hr. Ivar Nørgaard: hvordan får han det til, at det giver Parlamentet ny magt? Vi har jo hørt, hvordan socialdemokratiet er betænkelig ved at forlade reglen om enstemmighed. Ja men hvorfor i alverden har man så noget imod, at Parlamentet kan forlange, at man opretholder den selv samme enstemmighed, som man er ked af at skulle forlade? Det er der da ingen logik i.

Så henvises der til, at Parlamentet kan fremkomme med ændringsforslag, og at disse ændringsforslag kun kan forkastes af Rådet ved enstemmighed. Ah ha, siger man, det er noget nyt og snedigt, for så kan Parlamentet luske sine egne ændringsforslag ind, og bare et enkelt medlemsland er uenig, kan Rådet ikke smide det væk. Ja men hov, det forudsætter, at Kommissionen har gjort disse æn-